

rendszertervezés bevezetése. Az a könyvtáros, aki vállalkozik az elemzésre, rá fog döbenni, hogy ez is - akárcsak az erény - bizonyos mértékig magában hordozza jutalmát.

A cédulakatalógusok jövője

A "The future of card catalogus" c. kiadványt (ARL Minutes of the 85th meeting, Washington, 1975.) FARAGÓ Lászlóné ismertette.

Az Association of Research Libraries-hez (Tudományos Könyvtárak Egyesülete) több megkeresés érkezett a cédulakatalógusok lezárásával kapcsolatban. Tekintettel az érdeklődésre, munkabizottság foglalkozott a kérdéssel. A munkabizottság eredményei alapján került sor az egyesület 85-ik ülészakán, 1975-ben a téma megvitatására, meghívott előadókkal.

Közismerten szoros a kapcsolat a Library of Congress katalogizálása, cédulla-ellátása és a tudományos könyvtárak feldolgozó munkája között. Az LC katalogizálásában történő változások döntően hatnak a nagykönyvtárakra. Így természetes, hogy a cédulakatalógusok problémáinak megtárgyalása az LC ilyen problémáinak megoldásán mulik, ezért elsősorban az LC tervei kerültek megvitatásra. Az LC munkatársai beszámoltak a kérdés történetéről, felméréseikről, levont következtetéseikről és terveikről. A hozzászólók egy része saját szempontjából bírálta az LC terveit, tevékenységét, más részük önálló kezdeményezésekről, a katalógusproblémák sajátos megoldásáról számolt be.

A téma vitaindító előadásait és a felkért hozzászólók által elmondottakat az elhangzás sorrendjében ismertetjük, a vitát és annak eredményeit összefoglalásban közöljük.

Az ARL vitaülése számunkra igen aktuális: a magyar könyvtárak is új címleírási szabályzat életbelépése előtt állnak, továbbá a jelen valóságává lett nálunk is a gépi feldolgozás. Mindkettő felveti a régi katalógusok lezárásának, az új katalógusok formájának, a régi és új katalógus kapcsolatának kérdéseit.

A bevezető előadást Joseph ROSENTHAL, a munkabizottság elnöke tartotta. Nevéhez kapcsolódik a New York Public Library katalógusainak lezárása és az áttérés a gépi feldolgozású kötetkatalógusra.

Az előadó a katalógusok növekedése miatt már 1973-ban az LC-hez fordult. Felvetette, hogy mit tesz az LC az "egymás mellé helyezés"* elve alapján a besorolási szabályokkal, saját régi katalógusai folytatásával.

* Az angol-amerikai szabályzat életbelépésekor az LC úgy döntött, hogy csak az új címfejeknél alkalmazza az új szabályokat, ami a katalógusban már megvan, azt a régi formában írja le, a két leírási szabály így egymás mellé kerül a katalógusokon belül.

Az 1973 óta eltelt rövid idő is megmutatta, hogy a cédulakatalógussal kapcsolatos kérdések egyre több figyelmet követelnek. A vita ma nem arról folyik, lezárjuk-e a cédulakatalógusokat, hanem arról, hogy milyen legyen a jövőben a bibliográfiai megközelítés.

A katalógusok jelenlegi helyzetét és jövőjét érintő tényezők közül csupán néhányra hívjuk fel a figyelmet. Korlátozó hatást gyakorolnak a költségvetések, az adott keretből többet szeretnének költeni a szolgáltatások megújítására, beleértve a rövid idő alatt gyorsan tért hódító adatbázisokat. A jelenlegi katalógusok alkalmatlanok már a használatra, bizonyos anyagokat egyáltalában nem tartalmaznak, nem nyújtanak elég információt. A feldolgozás üteme sem kielégítő, a bibliográfiai információk túl lassan kerülnek be a katalógusba. A könyvtárak egyre jobban függenek az LC katalogizálásától és egyre elégedetlenebbek az LC tevékenységével, elsősorban, mint a változásokat képviselő intézménnyel. Későn osztja szét az adatokat, a MARC keveset fedez le. Nehéz és költséges az LC által bevezetett bibliográfiai változások követése - különösen a tárgyszavaknál, a testületi neveknél, a sorozatoknál és az ISBD (M) bevezetésével kapcsolatban.

A nehézségek egy része a különböző könyvtári szinteken folyó munkák közti rossz kommunikáció és összehangolás következménye, különösen a bibliográfiai szabványoknál és a hozzáférhetőségnél. Legalább öt szint létezik: 1) nemzetközi szint: IFLA, ISO stb.; 2) nemzeti szint: a három nemzeti könyvtár (LC, Mezőgazdasági, Orvosi), az ALA Katalogizálási Bizottsága; 3) az egyre fontosabb regionális szint, amely a gépi adatbázisra koncentrál; 4) az egyes könyvtárak szintje; 5) az egyes könyvtári hálózatok szintje, ahol gyakran folyik saját bibliográfiai tevékenység. A kapcsolat az egyes szintek között nehéz és a jövőben is számos probléma forrása lesz.

William J. WELSH a Library of Congress feldolgozó főosztályának vezetője a kérdéskör történetének felvázolásával perspektívát adott a vitához.

A cédulakatalógus már a modern korszak kezdetén problémákat okozott az LC-ben, elég az 1916. évi jelentésből idézni: a katalógusok növekedése azonnali figyelmet követel - irták. 1925-ben megállapították: kiutat jelentene a nehéz helyzetből, ha a cédulakatalógus jelentős részét kötetekben kiadnák, az évi 160 000 darabos cédulagyarapodásból pedig időnként pótköteteket jelentetnének meg. 1944-ben azt is megállapították, hogy a katalógus mérete és növekedése fenyegeti a katalógust, mint hatékony használati eszközt. De a méretek mellett a katalógus állapota, hibái is sok gondot okoztak. 1955-ben Seymour Lubetzky a katalógusok megosztását javasolta név/cím és tárgyszó katalógus részekre, ez utóbbinak továbbosztásával korszakok alapján, a régebbi korszak kötetkatalógusban történő kiadásával. Ujabb tíz év múlva ismét felmerült kötetkatalógusok kiadása, de a probléma csak nem oldódott meg. 1968-ban újra foglalkoztak a cédulakatalógusok krízisével és végre 1969-ben sor került a szolgáltatási katalógus kettéosztására: név/cím és tárgyszó katalógusra. Az olvasói katalógus megmaradt szótárkatalógusnak.

"Az egymás mellé helyezés" szabálya egyre több gondot okoz és az újra meginduló vitákon szóba került a katalógus beágyasztása, új katalógus építése az új szabályok és gépi feldolgozás alapján. Különböző felmérések, helyzetkép készült és javaslatok a megoldásra. Az egyetlen katalógus és a megosztott katalógus előnyeit, hátrányait elemezték a különböző funkcionális kívánalmak szempontjából. A könyvtáron belül azonban nem sikerült egyetértést elérni, a referenz-szolgálat a javaslatokban nem látta biztosítottak szolgáltatásai optimális folytatását. A feldolgozó főosztály számára nem maradt más hátra, mint a kérdés megoldására további javaslatok kidolgozása. Ebben az alábbi következtetésekre jutottak:

1. A tárgyszavak revízióját a meglévő katalógusban nem lehet végrehajtani. A katalógus megjavításának feltétele legalább a tárgyszavas rész lezárása.

2. A név/cim katalógus folytatható esetleg a változásoknál az utalás módszereivel élve, remélhetőleg hatására nem romlik jelentősen a katalógus szerkezete.

3. Új besorolási szabályokat csak lezárt katalógusrészben lehet alkalmazni, a teljes katalógus átszerkesztése lehetetlen.

4. Tárgyszó-katalógusokat és bibliográfiákat legjobban meghatározott periodusokban lehet szerkeszteni, ezért meggondolandó, hogy az LC tárgyszó-katalógusát 10 éves periodusokra osszák.

5. A név/cim katalógus korszakokra osztása csak akkor csökkentené a költségeket, ha az új nevek megállapításához nem kellene figyelembe venni a korábbi periodus katalógusát.

6. Az egyetlen katalógus megszűnésével az előállott veszteséget pótolják az új katalógus előnyei.

7. A lezárás időpontjaként a katalógizálás dátuma a kedvezőbb.

8. A javaslatok nem javítják a katalógus állapotát, de a megosztás könnyebbé teszi a régi részek színvonalának emelését.

Amikor a javaslat készült, 1972-ben, nem volt meg még a perspektívája sem a teljes gépi feldolgozásnak. A MARC csak egy részre terjedt ki. A RECOM vizsgálatok pedig világossá tették, hogy a régi leírások nagymennyiségű géprevitele nem reális javaslat. A referenz-szolgálat a gépesítésben látta a megoldást, de amíg ez meg nem valósul teljesen, nem fogadta el a döntést a katalógusok kérdésében.

Az elmúlt években a kilátások javultak és minden valószínűség szerint 1979-80-ra a teljes on-line kurrens katalógizálás megvalósul. Ez a kérdés újabb megközelítését tette lehetővé, amelyet a referenz is elfogad, ez továbbá a kiindulópontja a régi katalógus sorsára vonatkozó további tanulmányoknak is. Erről John C. RATHER a feldolgozó főosztály kutató részlegének vezetője számolt be.

A központi kérdés: a belátható jövőben létrejön-e a várhatóan teljes gépi adatbázis, ha ez megvan, folytatható-e egy kettős rendszer, és ha nem, mi legyen a kapcsolat az adatbázis és a régi cédulakatalógus között?

A cédulakatalógus élő, növekedésnek, változásnak, pusztulásnak kitett szervezet. Néhány grafikon mutatja be e tényezők hatását az LC katalógusára. Az olvasói katalógus növekedésének ütemét ábrázolja az első: 1944-ben kb. 5 mill. cédulából állott, 1974-ben 20 mill. körül van, 1984-re 30-35 mill. cédulára lehet számítani. A szolgálati katalógus növekedése ennél erőteljesebb. Egész természetes, hogy a növekedésnek komoly hatása van a katalógus minőségére - egyre kevésbé alkalmas változások átvezetésére.

Sokan nem is gondolják, milyen méretűek a változások egy katalógus életében. Ezt mutatja be a második ábra. Az 1938-ban készült címleírások mintegy 40 %-át javították az évek során legalább egyszer, az 1958-ban készültekből mintegy 15 %, de még egy év alatt is az új leírások 5 %-a került javításra. A javítások oka nemcsak a hiba, a szabályalkotók tevékenységének következménye is.

A pusztulást mindenki ismeri, aki régi katalógusokkal dolgozik: elkopottak, piszkosak a cédulák, minél inkább használt egy leírás, annál jobban.

A harmadik ábra egy matrix. Felvázolja az új katalógizálási szabályok változásainak átvezetési lehetőségeit, a módszerek eredményét három területen vizsgálja, és foglalkozik az egyes módszerek költségeinek nagyságrendjével is.

A gépi feldolgozás és adatbázis új tényező, amely a cédulakatalógushoz hasonlóan szolgál bibliográfiai információforrásként. A következő 5-6 évben mérföldkőhöz ér az LC: a teljes kurrens feldolgozás közvetlenül gépi formában készül, az adatbázis ugyanolyan könnyen megközelíthető lesz, mint egy katalógus.

A katalógus fenntartása ma 600 000 \$-ba kerül évente, hogy 1980-ban mennyi lesz költsége, elképzelhető. A kérdés: fenntartható-e a kettős rendszer, tovább építhető-e a cédulakatalógus a gépi adatbázis mellett. A válasz határozott nem, a katalógusok lezárására kényszerülnek. Ebben a helyzetben a kritikus kérdés: mi legyen a MARC adatbázisa és a nem MARC alapú régi katalógus kapcsolata? Az LC állományából a régi katalógusban 5,1 mill. kötet lesz feltárva, az új adatbázis akkorára 1,3 mill. lesz. A régi leírások géprevitelének lehetősége egyenlő a semmivel, így sokáig, talán örök időkre lesz meg a szakadék a két információforrás között.

Mit is jelent ez a szakadék? A MARC adatbázis lesz a kurrens feldolgozás alapja és forrása. Igazi, közvetlen on-line katalogizálási rendszerben nem lehet korábban feldolgozott, másutt lévő adatokkal dolgozni. Ha más forráshoz, a régi katalógushoz kell fordulni, akkor az on-line katalogizálás egyszerűen megszűnik. Hozzátehetjük, hogy ha az országos adatbázis decentralizált inputjára gondolunk, elengedhetetlen, hogy minden résztvevő számára ismert legyen az adatbázist irányító hiteles név- és tárgyszónyilvántartás. Ha ez az LC cédulakatalógusára épülne, természetesen lehetetlenné válna. Hiteles névjegyzékek kiadása sem vezetne célra, hiszen a név önmagában, ha nem egy adott műhöz kapcsolódik, nem mond semmit. Tudomásul kell venni, hogy minden más adatbázisra való tekintet nélkül a gépi adatbázishoz viszonyítva kell katalogizálni, nem lehet állandóan a multa támaszkodni.

A kapcsolat az új adatbázis és a régi katalógus között igen érzékeny valami, komoly költséggel előállított értékes információk tömege van a katalógusban. A személynevekkel ellentétben a testületi neveknel feltétlenül hasznosítani kell ezeket az információkat, a gépi adatbázisban hivatkozni kell a régi katalógusban használt formára.

A vita persze arra irányul, hogyan hatnak az LC tervei a könyvtárakra. Minden könyvtárnak magának kell eldöntenie, hogy mi számára a legjobb megoldás. A változások tudomásulvételére és alkalmazására rendelkezésre állnak az előadás során korábban felvázolt módszerek. Egyesek lezárhatják katalógusaikat - ez az út nem járhatatlan, amint azt a New York Public Library példája mutatja.

A problémának sajnos nincs tökéletes megoldása, sőt talán még jónak mondható megoldása sem, de valamilyen cselekvésre kényszerülünk.

Az előadásokat részletesebb nyomtatott anyag egészítette ki, amelyet a résztvevők megkaptak. Mivel maguk az előadások ezeknek lényegére koncentráltak, ismeretükre részletesebben nem térünk ki. Az érdeklődőknek a mellékletek a KMK Könyvtárában rendelkezésére állnak.

A nagykönyvtárak álláspontját Judith CORIN, az UCLA program egyik tervezője és Joseph ROSENTHAL képviselték. Előadásaikat egybevontan ismertetjük. Mindketten saját könyvtáruk terveire is kitértek.

Az LC tervezett változtatásai nehéz helyzet elé állítják az LC katalogizálását felhasználó könyvtárakat. Az ismert problémák mellett továbbiakra hívták fel a figyelmet, amelyek a címfej megválasztásával, illetve változtatásával függnek össze. Így a személynevek megválasztása nemcsak katalóguskérdés, hanem a Cutter-számok változásával a raktározásban is komoly zavarokat okoz. Hatással lesz a szerzeményezés nyilvántartásaira is.

A felvetett nehézségekkel nem óhajtják az LC-t befolyásolni, hogy álljon el a változásoktól. Elismerik a rendszeresen épített, következetes bibliográfiai adatbázis nagy értékét. De a nagykönyvtárak függősége, szoros kapcsolata az LC-vel jobb kommunikációt, több párbeszédet követel. Szeretnének biztosak lenni, hogy a változások az események szervezett sorrendjében következnek be és hogy bevezetésük előtt az LC közli elhatározását. Két technikai célkitűzést igen fontosnak tartanak: a

kurrens feldolgozás teljes gépesítését, amely megadja a változtatásokhoz szükséges kellő flexibilitást, továbbá könyvtáron belül és könyvtárak között az adatok igények szerinti megválasztására és cseréjére ad lehetőséget; - a gépi hiteles nyilvántartásokat, különösen a hiteles névjegyzéket és a sorozatokra vonatkozó információkat.

Szerencsétlen elgondolás az egymás mellé helyezés szabályainak megszüntetése már most, a kurrens teljes feldolgozás 1980-ra tervezett létrejötte előtt. Hatása sok gondot és költséget okoz, felveti a katalógusok azonnali lezárását. Viszont sokkal előnyösebb lenne a katalógusok lezárását az LC tervezett lezárásával, a gépi feldolgozással egyidőben és összhangban végrehajtani. A közbenső időt fel lehetne használni a nagykönyvtárakban is a gépesítésre, kellő idő maradna tervezésre. Jó lenne, ha az LC is felismerné a katalógusok kollektív lezárásának előnyeit.

Együtt kell munkálkodni a gépi hiteles nyilvántartás ellenőrzőrendszerén, valamint intenzíven tanulmányozni kell a tárgyszórendszer revízióját is.

Foglalkozni kell a várható költséggel, beleértve a mikroformájú katalógusokhoz szükséges felszereléseket, vagy a kötetkatalógusok kiadási költségeit is.

Paul FASANA-t, a New York Public Library katalógusainak lezárásával és a gépi kötetkatalógusok rendszerének kiépítésével kapcsolatos tapasztalatai összefoglalására kérték fel.

Két hatalmas katalógushálózatról volt szó: a tudományos könyvtárak 14 külön katalógusáról 30 mill. cédulával és a 150 fiókkönyvtár cédulakatalógusáról. 1972-ben indult meg új feldolgozásban a gépi előállítású foto-kötet-katalógusrendszer. Azóta a tudományos könyvtárak adatbázisába 200 000 cím, a fiókkönyvtárakéba 180 000 került. A rendszer hatékonynak és termelékenynek bizonyult. A beindításhoz a személyzetet 18 hónap alatt készítették fel. Egyik rendszerről másikra való áttérés megköveteli a munkában lévő anyagok teljes felszámolását, egyes esetekben ez 15 éve feldolgozásra váró műre is vonatkozott. A felszámolás egy évig elhúzódott. A katalógusok lezárását szinkronban végezték, de a hivatalos lezárás után csak 3 évvel sikerült elérni, hogy minden cédula bekerüljön a katalógusokba. De ez még nem jelentette a katalógusok revízióját, helyreállítását. Hiszen megőrzésre, filmre csak rendezetten kerülhetett. Jelenleg a 14 tudományos könyvtár régi katalógusa már kötetben kiadásra került, de a szolgálati katalógus mérete és az ezzel kapcsolatos költségek miatt még kiadásra, illetve rendezésre vár.

A gépi technika hatékonyan és gazdaságosan pótolja a hagyományos katalogizálást és ami még fontosabb, képes összekötni a régi és új katalógusokat, megkönnyíti a változások vezetését.

Hugh ATKINSON Ohio Stat-ből megállapította, hogy bár nagyságrendben különbségek vannak az egyes könyvtárak között, mindannyiuknak azonos problémával kell szembenézni. A költségektől eltekintve mindenki igényli az egységes, egyetlen, minden információt tartalmazó katalógust. A cédulakatalógus erre pedig ma már alkalmatlan. A cédulakatalógus miatt nem sikerült az adatokat kívánt formára lefordítani. Ohio döntött: nem folytatják tovább gyűjteményeik feltárását cédulakatalógusban, az eredeti katalogizáláshoz szükséges analíziseket sem tudják tovább végezni. Egyetlen járható ut a decentralizálás, de elektronikus centralizálással összekötve. A könyvtárakat általában önkiszolgáló módszerrel használják: ott a katalógus, az olvasó ismerje ki magát. A gépi rendszerben a rekord és a használó közé szakmai tudást helyezünk. A gépi rendszerben a keresés is egyszerűbb, lehetővé teszi akár a szavankénti keresést is, megoldja az utalásokat. Ha az LC áttér a teljes gépesítésre a kurrens feldolgozásban, a transliteráció megoldása még elég nehéz lesz.

Rutherford ROGERS Yale-ből elismerte, hogy az LC katalógusa a legnagyobb bibliográfiai eszköz, hasonló megállapítást lehet tenni Yale katalógusaival kapcsolat-

ban is. Ennek ellenére a katalógusok napjai meg vannak számlálva - egyszerűen nincs több hely számukra. Az LC példáját követni kell, minden feltétel nélkül el kell fogadni az automatizált on-line rendszert. A kérdés: fel tudnak-e készülni addigra, hogy élvezzék a rendszer előnyeit. Egyet hangsúlyozni kell, a mindenki által használható hiteles nyilvántartás elengedhetetlen feltételei.

A katalógusok megosztása a régi cédula és az új rendszerre, nem jelenthet nehézséget, hiszen minden kutató legalább féltucat könyvtárban dolgozik különböző katalógusokkal. Hogy egy könyvtárban két katalógusban kell keresnie, hamar megszokja. Már most is kiegészíti Yale-ban az alapkatalógust a gépi előállítású mikrofilmjegyzék a feldolgozás alatt álló művekről.

Basil STUARD-STUBBS Kanadáról számolt be. Döntöttek, lezárják a cédulakatalógust, mert költséges, egyre költségesebb, sok helyet foglal el.

Az országos központi katalógus problémáival három éve foglalkozik egy munkabizottság, előreláthatólag itt is a gépesítésben találják meg a megoldást. Bár a terminálok egyre kevesebbe kerülnek, teljes elterjedésükig egy közbelső időszakkal számolni kell. Angliai tapasztalatai alapján ezt a COM rendszerben látja, azaz a gépről közvetlenül mikrofilmre vitt adatok rendszerében. Általában a használók ritkán igénylik a teljes bibliográfiai leírást, ezért ezt másutt lehet tartani és a használók igényelte adatokkal lehet dolgozni. A régi katalógusok mikrofilmrevitelével meg lehet teremteni az egyetlen nyilvántartást, egyesíteni lehet a megosztott katalógusokat.

A hozzászólások során első helyen az egymás mellé helyezés szabályaiból, illetve megszüntetéséből adódó nehézségeket emlegették. Többen javasolták, hogy e szabály megszüntetését hozza az LC összhangba a teljes kurrens gépi katalógizálással. Az LC elismerte, hogy álláspontja további megfontolást igényel és hajlandónak mutatkozott álláspontja felülvizsgálatára.

A közvetlen on-line összeköttetés az LC adatbázisával még több év múlva valószínűleg meg. Sajnos - állapították meg az LC szakemberei - a gépesítés terén minden erőfeszítés tovább tart és többbe kerül, mint ahogy azt tervezik.

A transliterálás körül kialakult vitában felmerült, hogy a kutatók kisebbsége tud olvasni a kérdéses nyelveken, érdemes-e transliterálni, nem lenne-e célszerűbb külön katalógusokat építeni. Aki a nyelven olvasni tud, jobban jár az eredeti szöveggel. A nemzeti nyelven történő katalógizálás lelassítja a feldolgozást. Érdemes megvárni a döntés előtt egy kísérlet eredményét: Nixon - Brezsnyev megállapodása alapján megindult a gépi szalagok cseréje a két ország között. Egyelőre kisebb szalagokról van szó, ezeket az Atomerő Bizottság kapja meg és egyik programja alapján transliterálja.

Az előadások elsősorban tájékoztató jellegűek voltak, egy párbeszéd kezdetét jelentették, így természetesen határozatokra nem került sor.

módszer	Az új szabályok- kal kompatibilis lesz-e minden leírás?	Következetesek* lesznek-e a leírások?	Szétszóródnak-e a katalógusban a leírások?	Költségnagyság- rend
Régi leírások revíziója	igen	igen	nem	§§§§§
Régi leírások áthelyezése	igen	nem	nem	§§§§
Egymás mellé helyezés	nem	igen	nem	§
Utalások	igen	nem	igen	§§
Új katalógus	igen	nem	igen	§§§

A régi leírások revíziója azt jelenti, hogy új leírások készülnek, mindhárom területre az ideális, de legdrágább megoldás.

Az áthelyezést egyesek választólap-technikának is nevezik, a régi leírások besorolásra a régi címfejekkel kerülnek át az új címfej helyére (legfeljebb ceruzával kijavítva) és a választólapra bízzák az eligazítást. A módszer sokat biz a katalógus-szerkesztőkre, azoknak kell felismerni, ha kiemelnek egy régi leírást, hogy bármi van is a szövegben, milyen új forma alá kell besorolni.

Az egymás mellé helyezésnél a régi címfejek tovább élnek, az új szabályok csak a katalógusba először bekerülő új címfejeknél kerülnek alkalmazásra.

Az utalásos módszernél az új szabály szerint készült címfejeknél utalni kell a régre és fordítva.

Az új katalógus határozottan kimondja a régi lezárását, ellentétben az utalásos módszerrel, ahol akkor kerül sor utalásra, ha a címfej változik. Új katalógusban automatikusan szakadás áll be a címfejeknél.

* Ez a kérdés arra válaszol, hogy megváltozott címfej esetén a katalóguson belül következetesek lesznek-e a régi címleírások címfejei az új leírásokkal. Az áthelyezési módszernél a régi leírások régi címfeje marad. Az egymás mellé helyezésnél – jó vagy rossz a címfej, mindegy – egy címfej formája mindig következetes az összes leírásokon. Mind az utalásoknál, mind az új katalógusoknál a régi leírások változatlanul maradnak, tehát nem következetesek az újakkal.